

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 90/02-59

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Juraja Babjaka a Eduarda Báránya vo veci sťažnosti D. F., a. s., T., zastúpenej advokátom JUDr. T. Š., K., pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní Okresného súdu v Martine vedenom pod sp. zn. Er 2137/98 na verejnom zasadnutí 17. januára 2003 takto

r o z h o d o l :

Základné právo D. F., a. s., T. na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky odňatím veci vedenej na Okresnom súde v Martine pod sp. zn. Er 2137/98 sudkyňi JUDr. M. I. a jej pridelením sudcovi JUDr. M. D. **n e b o l o p o r u š e n é .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 90/02-22 zo 4. júla 2002 prijal na ďalšie konanie sťažnosť D. F., a. s., T. (ďalej len „sťažovateľ“) v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) odňatím veci vedenej na Okresnom súde v Martine (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. Er 2137/98 sudkyňi JUDr. M. I. a jej pridelením sudcovi JUDr. M. D., pričom vo zvyšnej časti ju odmietol.

2. Sťažnosť predstavujú podania sťažovateľa prostredníctvom jeho právneho zástupcu zo 17. a 21. decembra 2001, 27. marca a 27. septembra 2002, ako aj jeho prednesy ne verejnom ústnom pojednávaní ústavného súdu 4. decembra 2002.

V prijatej časti sťažnosti bola jej podstata vyjadrená v návrhu nálezu, ktorý by mal ústavný súd vydať (pozri prvé tri podania): *„Odporca odňatím veci Er 2137/98 JUDr. M. I. a jej pridelením JUDr. M. D. porušil základné právo navrhovateľa, uvedené v čl. 48 ods. 1 Ústavy SR Ústavný súd zrušuje uznesenie Okresného súdu v Martine č. Er 2137/98 zo dňa 30. 06. 1999 v časti, v ktorej vyhlásil za neprípustnú exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. J. B. pod sp. zn. 2 Ex 1448/98 v časti vykonania exekúcie predajom cenných papierov. Odporca je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa vo výške 20 000,- Sk.“*

Hlavným argumentom sťažnosti je to, že v exekučnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. Er 2137/98 (ďalej len „exekučná vec“), kde bola zákonnou sudkyňou JUDr. M. I., ktorá udelila aj poverenie na vykonanie exekúcie, JUDr. M. D. (vtedajší predseda súdu) 30. júna 1999 vydal opatrenie predsedu súdu podľa § 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 66/1992 Zb. o Spravovacom poriadku pre okresné a krajské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška ministerstva spravodlivosti“), ktorým si pridelenil túto vec, pričom v označený deň aj rozhodol. Aj ďalšie

okolnosti, ktoré túto zmenu v osobe sudcu sprevádzali (najmä časté zmeny rozvrhu práce v roku 1999, ktoré ho robia nekontrolovateľným a umožňujú svojvoľné presuny pod zámienkou nevyhnutnosti), nasvedčovali, že došlo k porušeniu práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ v týchto súvislostiach poukázal aj na predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu (II. ÚS 47/1999 a II. ÚS 43/97).

Sťažovateľ okrem iného tiež zdôraznil, že: pokiaľ nový predseda súdu neuviedol v roku 1999 skôr predmetnú exekučnú vec do zoznamu odňatých vecí, nemal právo ju odnímať 30. júna 1999; nezvládnuteľnosť nápadu vecí v senáte sa rieši nepridelovaním nových vecí, pričom zastupovanie sudcov navzájom nesmie mať za cieľ ich nahradzovanie pri rozhodovaní; v odnímanej exekučnej veci nebolo potrebné urobiť žiaden ťažký úkon (len zastaviť exekúciu ako reakciu na dispozičné právo oprávneného), ktorý by mal pre zákonnú sudkyňu predstavovať veľké zaťaženie.

3. Okresný súd zaujal stanovisko k tvrdeniam sťažovateľa - písomným vyjadrením z 15. februára 2002 bývalého predsedu okresného súdu JUDr. M. D. (do 5. júna 2002) a tiež podaním novej predsedníčky okresného súdu JUDr. I. N. z 25. júla 2002 a jej prednesmi na verejnom ústnom pojednávaní ústavného súdu 4. decembra 2002 - pričom s nimi zásadne nesúhlasil a navrhol, aby ústavný súd sťažnosti nevyhovel.

Zmenou rozvrhu práce v roku 1999, od ktorej sa odvíjalo aj opatrenie predsedu súdu z 30. júna 1999 v predmetnej exekučnej veci, sa malo dosiahnuť, aby sa mohla čo najviac zachovávať aj ďalšia ústavná zásada, to znamená právo účastníka na bezprietahové konanie.

Okresný súd zdôraznil predovšetkým zaťaženosť v senáte JUDr. M. I., ktorá bola v rokoch 1997, 1998 a v roku 1999 do 28. februára jedinou sudkyňou, ktorej boli pridelené exekučné veci; platnú právnu úpravu v roku 1999, ktorá nevylučovala zmenu v osobe zákonného sudcu z dôvodu výrazného zaťaženia aj vo veciach, kde už začalo konanie pred súdom; počet vecí Er v období od 1. marca až do 15. júla 1999, kde došlo z titulu zmeny rozvrhu práce k prideleniu vecí od JUDr. M. I. iným sudcom; fakt, že zmenu

v osobe zákonného sudcu v predmetnej exekučnej veci nemožno chápať izolovane, ale v kontexte neúmerného zaťaženia sudcov tohto súdu z dôvodu personálnej poddimenzovanosti (z potrebných 23 sudcov v roku 1999 vykonávalo funkciu len 11 až 14), čo vyžadovalo okrem iného množstvo opatrení organizačného charakteru vrátane zmien v rozvrhu práce.

II.

1. Z vyjadrení účastníkov v konaní pred ústavným súdom a listín, ktoré mu zaslali (najmä exekučný spis okresného súdu sp. zn. Er 2137/1998, rozvrhy práce a ich zmeny, opatrenia predsedu súdu podľa § 2 ods. 2 a 3 vyhlášky ministerstva spravodlivosti), vyplývajú tieto relevantné skutočnosti.

2. V predmetnej exekučnej veci sťažovateľa ako oprávneného proti povinnému Z. T. M. s. M. pre pohľadávku v sume 118 601 218,- Sk s príslušenstvom požiadal súdny exekútor JUDr. J. B. okresný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 23. septembra 1998 (sp. zn. 2 EX 1448/98) a 30. septembra 1998 ho výkonom exekúcie v zmysle vtedy platného a účinného § 45 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) poverila sudkyňa JUDr. M. I.

Dňa 20. apríla 1999 sťažovateľ požiadal o zastavenie exekúcie vo zvyšku voči povinnému a súdny exekútor 22. apríla 1999 predložil okresnému súdu exekučný spis na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku.

Dňa 30. júna 1999 vydal vtedajší predseda okresného súdu JUDr. M. D. opatrenie predsedu súdu č. Spr 500/99 podľa § 2 ods. 2 a 3 vyhlášky ministerstva spravodlivosti, ktorým bola vec sp. zn. Er 2137/98 - rozvrhom práce pôvodne pridelená na vybavenie JUDr. M. I. - pridelená jemu ako predsedovi senátu na ďalšie konanie vzhľadom na zmenu

rozvrhu práce. V opatrení bolo ďalej uvedené, že predseda súdu vydal toto opatrenie v súlade so zastupovaním určeným v rozvrhu práce a na zabezpečenie riadneho chodu súdu.

Uznesením sp. zn. Er 2137/98 z 30. júna 1999 (právoplatnosť nadobudlo 9. augusta 1999) JUDr. M. D. ako sudca exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. J. B. pod sp. zn. 2 Ex 1448/98 vyhlásil za neprípustnú, a to v časti vykonania exekúcie predajom cenných papierov, pričom exekúciu zastavil. V odôvodnení uznesenia okrem iného uviedol, že súdny exekútor vážnym spôsobom pochybil pri výkone exekúcie ohľadom cenných papierov (ako hnutelných vecí), pričom na vykonanie exekúcie v tejto časti ani nemal osobitné poverenie súdu.

JUDr. M. D. podal v súvislosti s namietaným postupom súdneho exekútora okrem iného aj návrh na disciplinárne konanie. Disciplinárna komisia Slovenskej komory exekútorov rozhodnutím sp. zn. DK-10/99-No z 28. januára 2000 (právoplatnosť nadobudlo 18. mája 2000) kvalifikovala tento postup ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 220 ods. 2 Exekučného poriadku a exekútorovi uložila peňažnú pokutu vo výške 100 000 Sk.

Podľa stanoviska okresného súdu k sťažnosti sťažovateľa podanej ústavnému súdu má byť skutočným dôvodom podania tejto sťažnosti práve spôsob rozhodnutia JUDr. M. D. uznesením z 30. júna 1999 a jeho dôsledky.

3. V rozvrhu práce okresného súdu na rok 1999, ktorý vypracovala v roku 1998 vtedajšia predsedníčka súdu JUDr. M. I., všetky Er veci patrili do jej súdneho oddelenia č. 9 (ako predsedníčky senátu) popri 1/6 vecí C a 1/3 vecí Ncú. JUDr. M. D. bol ako predseda senátu zaradený do súdneho oddelenia č. 7, pričom s JUDr. M. I. boli v rozvrhu práce označení ako vzájomne sa zastupujúci.

Dňa 21. januára 1999 vystriedal JUDr. M. D. vo funkcii predsedu súdu JUDr. M. I. Dňa 4. februára 1999 vydal dodatok k rozvrhu práce na občianskoprávnom úseku, kde v záujme rovnomerného nápadu bolo okrem iného určené, že v oddelení Er s účinnosťou od 1. marca 1999 budú veci pridelené rovnomerne do senátov 1 T, 2 T, 3 T, 5 C, 6 C, 7 C,

8 C, 9 C, pričom staré veci, ktoré dovtedy napadli do senátu 9 C, sa taktiež rovnomerne rozdelia do týchto senátov.

V tomto zmysle upravený rozvrh práce na rok 1999 bol 30. marca 1999 okresným súdom zaslaný aj Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) listom sp. zn. Spr 311/99. V roku 1999 boli v rozvrhu práce vykonané aj ďalšie zmeny (od 1. júna, 23. júna, 1. augusta a 1. októbra), ktoré boli tiež oznámené krajskému súdu (listami sp. zn. Spr 570/99 zo 7. júna 1999, Spr 637/99 z 30. júna 1999, Spr 725/99 z 3. augusta 1999 a Spr 821/99 z 22. septembra 1999).

Podľa zmeny rozvrhu práce účinnej od 23. júna 1999 mal napr. JUDr. M. D. ako predseda senátu v oddelení 7 C vybavovať 3/21 C vecí a 1/7 Er vecí, pričom sa mali naďalej s JUDr. M. I. ako sudcovia navzájom zastupovať.

Okresný súd predložil ústavnému súdu 348 opatrení predsedu súdu JUDr. M. D. vydaných v zmysle § 2 ods. 2 a 3 vyhlášky ministerstva spravodlivosti pod č. Spr 500/99 v období od 1. marca 1999 až do 15. júla 1999, ktorými bolo 348 Er vecí rozvrhom práce pôvodne pridelených na vybavenie JUDr. M. I. (a neskončených) pridelených na ďalšie konanie siedmim iným predsedom senátov okresného súdu vrátane JUDr. M. D. Tomuto bolo z označeného počtu vecí pridelených 49 vecí (vrátane Er 2137/98) a ďalším predsedom senátov 52, 48, 45, 42, 60 a 52 vecí.

4. Súčasná predsedníčka okresného súdu JUDr. I. N. v písomnom vyjadrení z 25. júla 2002 k sťažnosti okrem iného uviedla: „Podľa vyjadrenia pracovníčky tunajšieho súdu, ktorá v rozhodnom čase vykonávala funkciu vedúcej kancelárie Er, od 1. 3. 1999 nové Er veci boli ňou rovnomerne pridelené sudcom v spomínaných senátoch a v skôr napadnutých Er veciach, v ktorých bola zákonnou sudkyňou predovšetkým JUDr. M. I., Er vec bola predložená na pridelenie inému sudcovi len v prípade, ak bolo vo veci potrebné vykonať úkon, resp. vydať rozhodnutie (napr. rozhodnúť o námietke, o zastavení exekúcie) s tým, že sudcu zo spomínaných senátov určila vedúca kancelárie Er tak, aby boli predmetní sudcovia postupne rovnomerne rovnako zaťažovaní i týmito skôr napadnutými vecami.“

Z celkovej dôkaznej situácie a ani z tohto vyjadrenia nevyplýva skutočnosť, ktorú namietal na verejnom ústnom pojednávaní právny zástupca sťažovateľa, že o zákonom sudcovi vo veciach, kde dochádzalo k zmene sudcu (z JUDr. M. I. na iných), rozhodovala vedúca súdnej kancelárie. Táto totiž vzhľadom na to, že o veciach mala prehľad a bola oboznámená so zámerom, ktorý sa presunom vecí sledoval, mohla len pripraviť návrhy na konkrétne presuny vecí (od koho komu), avšak opatrenia podľa § 2 ods. 2 a 3 vyhlášky ministerstva spravodlivosti už vydal predseda súdu.

5. Ústavný súd požiadal o vyjadrenie k presunu exekučnej veci Er 2137/98 aj sudkyňu okresného súdu JUDr. M. I.

Táto vo svojom písomnom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 6. decembra 2002 potvrdila, že od roku 1997 do 21. januára 1999, keď vykonávala funkciu predsedníčky okresného súdu, celú agendu (Er) v zmysle rozvrhu práce vykonávala ona až do svojho odvolania. Ďalej doslova uviedla: *„Nový predseda súdu na základe rozvrhu práce rozhodol tak, že veci týkajúce sa agendy „Er“ budú rozdelené na vybavenie viacerým sudcom. Ako k realizácii tohto nového rozdelenia došlo sa vyjadriť neviem a už vôbec si nepamätám na konkrétnu vec Er 2137/98. Zrejme vedúca kancelárie „Er“ podľa pokynov a opatrení predsedu súdu spisy dala jednotlivým sudcom. Záverom chcem poznamenať, že spôsob, akým došlo k takémuto rozdeleniu vecí v agende „Er“ nevzbudil u mňa pocit protizákonného rozhodnutia ústavného práva zákonného sudcu.“*

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ namietal porušenie práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ktorý znie: „Nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.“

Podľa § 2 vyhlášky ministerstva spravodlivosti:

(1) Rozdelenie práce na súdoch sa určuje na kalendárny rok rozvrhom práce; v rozvrhu práce sa určí aj zastupovanie sudcov.

(2) V prípade dlhodobej neprítomnosti sudcu alebo výrazných rozdielov v pracovnom vyťažení určí predseda súdu rozsah presunu agendy do iného oddelenia.

(3) V prípade náhlej prekážky brániacej sudcovi vykonať jednotlivé úkony v konaní môže predseda súdu nimi poveriť iného sudcu.

(4) Opatrenia podľa odsekov 2 a 3 vykonáva predseda súdu v súlade s určeným zastupovaním v rozvrhu práce, pokiaľ zabezpečenie riadneho chodu súdu nevyžaduje iný postup. Rovnako sa postupuje aj v prípade vylúčenia sudcu.

2. Ústavný súd už vyslovil, že účel základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy sa splní, „ak o práve občana rozhodne sudca pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť, za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu, ktorý je oprávnený konať a rozhodovať určitý druh súdnej agendy“ (II. ÚS 15/96).

Za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy zásadne treba považovať toho, kto bol určený na prejednávanie vecí v súlade s rozvrhom práce súdu. Ak však nastanú okolnosti odôvodňujúce presun takto pridelených vecí (resp. agendy) na iného sudcu ... pre dôvody uvedené v § 2 ods. 2 a 3 vyhlášky ministerstva spravodlivosti, napríklad dlhodobá neprítomnosť sudcu, výrazné rozdiely v pracovnom vyťažení, náhle prekážky brániace sudcovi vykonať jednotlivé úkony v konaní, tak aj sudcov, ktorým boli veci následne pridelené v dôsledku uvedených prekážok, treba takisto považovať za zákonných sudcov podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Uvedené ustanovenia ... vyhlášky ministerstva spravodlivosti

dovoľujú, aby vec bola (aj napriek spomenutým prekážkam) rozhodnutá súdmi bez zbytočných prietáhov v konaní, resp. aby o nej konal sudca, o nestrannosti ktorého nie sú žiadne pochybnosti, čo je aj v záujme účastníkov súdneho konania. Postup ... predsedu súdu ako orgánu štátnej správy súdov, ktorý je v súlade s ustanoveniami uvedených predpisov, nemožno preto bez ďalšieho hodnotiť ako porušenie základného práva účastníka súdneho konania podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (II. ÚS 87/01, II. ÚS 118/02 a II. ÚS 119/02).

3. Sťažovateľ namietal porušenie jeho práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v predmetnej exekučnej veci z dôvodu neopodstatnenej zmeny v osobe zákonného sudcu. Okrem viacerých (už aj uvedených) argumentov jeho právny zástupca na verejnom ústnom pojednávaní ústavného súdu napr. tiež uviedol: „... ale mám svoje informácie o tom, že predmetná vec bola v centre záujmu viacerých sudcov, že sa o nej debatovalo o spôsobe ako s ňou naložiť ... a že Dr. D. veľmi vehementne, majúc podporu niekoľkých kolegov, jeden deň vec pridelil a ten istý deň rozhodol takýmto spôsobom.“

Osoba namietajúca v konaní pred ústavným súdom porušenie základného práva alebo slobody by mala v záujme úspešnosti svojho návrhu preukázať aspoň, že jej tvrdenia sú v porovnaní s tvrdeniami odporcu pravdepodobnejšie a vierohodnejšie.

Proti tvrdeniam sťažovateľa stoja viaceré vyjadrenia okresného súdu a listiny, z ktorých vyplýva, že opatrenie JUDr. M. D. z 30. júna 1999 bolo urobené v kontexte zmien v rozvrhu práce na rok 1999, v záujme rovnomerného pridelovania aj väčšieho počtu exekučných vecí a v súlade s § 2 ods. 2 vyhlášky ministerstva spravodlivosti. JUDr. M. D. v rozhodnom čase vykonával nielen funkciu predsedu okresného súdu, ale aj funkciu predsedu senátu, a preto sa exekučné veci od JUDr. M. I. pridelovali aj jemu (v období od 1. marca 1999 do 15. júla 1999 z 348 vecí dostal 49). Skutočnosť, že vec Er 2137/98, ktorá mu bola pridelená na základe jeho opatrenia z 30. júna 1999, v tento deň aj rozhodol, sama osebe nemení právny rámec, v ktorom k zmenám v osobách zákonného sudcu dochádzalo.

Pretože sťažovateľ nepreukázal, že jeho tvrdenia o tom, že predmetná exekučná vec bola odňatá sudkyňi JUDr. M. I. a pridelená sudcovi JUDr. M. D. neopodstatnene, sú

v porovnaní s opačnými tvrdeniami okresného súdu (a dôkazmi, ktoré ich podporujú) pravdepodobnejšie a vierohodnejšie, ústavný súd vo výroku tohto nálezu vyslovil, že jeho právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nebolo porušené.

Vzhľadom na takýto výrok nálezu ústavný súd už nerozhodoval o návrhu sťažovateľa, aby mu okresný súd uhradil trovy právneho zastúpenia.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k tomuto nálezu pripája odlišné stanovisko sudcu Ľubomíra Dobríka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2003

**Odlišné stanovisko sudcu Ľubomíra Dobríka
vo veci sp. zn. III. ÚS 90/02**

Navrhovateľ žiadal, aby Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vyslovil, že Okresný súd v Martine (ďalej len „okresný súd“) odňatím veci sp. zn. Er 2137/98 sudkyňi JUDr. M. I. a jej pridelením sudcovi JUDr. M. D. porušil jeho základné právo uvedené v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Podľa tohto článku ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

K uvedenej problematike už senát ústavného súdu zaujal stanovisko vo veci sp. zn. III. ÚS 16/00, keď uviedol, že nezávislosť a nestrannosť sú všeobecne považované za neodmysliteľné súčasti pojmu súd. Úzko spolu súvisia, často sa prekrývajú a nie je vždy ľahké ich od seba odlíšiť. Nestrannosť definovaná aj ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti býva považovaná za pojem širší ako nezávislosť. Nestrannosť sudcu musí byť podstatou jeho funkcie, zatiaľ čo jeho nezávislosť ju má iba umožňovať.

Sudcovská nezávislosť a nestrannosť znamenajú aj nezávislosť a nestrannosť každého jednotlivého sudcu a okrem iného sa prejavuje tiež v princípe, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi. V tomto smere ide aj o nezávislosť a nestrannosť zákonného sudcu.

V tomto rozhodnutí ústavný súd tiež uviedol, že sudca musí poskytovať dostatočné záruky, aby bola vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť o jeho nestrannosti vo veci. V tomto spojení môže mať význam aj zjav, zdanie (appearances), teda že spravodlivosť je aj transparentne vykonávaná. Podstatou je tu dôvera, ktorú musia sudy v demokratickej spoločnosti u verejnosti vzbudzovať.

Tretí senát ústavného súdu už v uvedenej veci uviedol, že pojem „zákonný sudca“ vrátane jeho atribútu „nestrannosti“ je potrebné interpretovať aj s prihliadnutím na medzinárodne záväzky Slovenskej republiky.

V danom prípade neboli splnené v plnom rozsahu tieto atribúty nezávislosti a nestrannosti zo strany vtedajšieho predsedu súdu a zároveň sudcu, ktorý vo veci rozhodol. Pravidlá stanovené v rozvrhu práce boli niekoľkokrát zmenené v priebehu kalendárneho roka bez toho, aby to bolo rozumne zdôvodnené. Napríklad úpravou nápadu bývalej zákonnej sudkyne bolo možné dosiahnuť, aby túto agendu vybavila v príslušnom časovom horizonte, a to najmä z toho dôvodu, že túto agendu možno hodnotiť ako ľahšiu oproti iným agendám okresného súdu.

Zdanie dôvery je silne narušené tým, že štátna správa súdu v osobe predsedu okresného súdu zmenila v priebehu bežného roka pravidlá, po pridelení uvedenej veci sp. zn. Er 2137/98 v ten istý deň práve v tejto veci rozhodol. Táto skutočnosť prinajmenšom vzbudzuje podozrenie, že metóda pridelovania veci nebola objektívna, z dôvodu, že delenie fakticky vykonala pracovníčka súdu, čím možno spochybnit' náhodnosť výberu. S tým sa vynára tiež otázka odbornosti a zaručenia transparentnosti pridelovania prípadov. Vtedajšia absencia právnej úpravy, ako ju pozná súčasná právna úprava, nemôže znamenať ignorovanie stanovených pravidiel ani pochybnosť, ktorú by narušila garancia čl. 48 ods. 1, a to aj v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy.

K tejto skutočnosti pristupuje aj stav na iných závažnejších úsekoch činnosti okresného súdu v danom období, čo však riešené nebolo. Uvedené spochybňuje zámer a realizáciu štátnej správy súdu riešiť konanie bez priet'ahov vo všetkých agendách a upriamuje pozornosť na účelovosť konania a spochybňuje (zdanie) nestrannosť procesu okresného súdu vo veci sp. zn. Er 2137/98.

V Košiciach 17. januára 2003

